

tal, hvortil jeg hører. Det synes mig ikke rigtig at være paa sin Plads, at et Flertals Ordfører, sørend han omtaler Flertallets Stilling eller dets Endringsforslag, giver sig til at omtale Mindretallet paa den Maade, som den ærede Ordfører gjorde. Vi maa dog, skønt vi ikke i dette Tilfælde ere saa heldige i Øjeblikket at være enige med den ærede Ordfører, have Lov til at have vor Opfattelse, og andet er det ikke, vi have forlangt i Betænkningen. Hvis jeg rettede det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, om han vil paastaa, at det, der opnaas ved denne Lov, naar Flertallets Forslag vedtages, nemlig at staffe Landarbejderne Jord paa billige Billaar, er en endelig Løsning af dette Spørgsmaal, tror jeg han vilde sige ligesom vi andre, at det maa betragtes som en Begyndelse, et Forsøg. Den ærede Ordfører kunde ikke lide, at vi mente, at det vil blive en uafsluttelig Husmandsstand, man skaber ved denne Lov, hvis man ikke vedtager vor Endringsforslag angaaende Arealens Størrelse. Vi have i Betænkningen sagt: „Efter vor Opfattelse“ vil den blive uafsluttelig. Vor Opfattelse kommer den ærede Ordfører til at lade os beholde. Han har Lov til at have en ganske anden Opfattelse, men at forandre vor Opfattelse staar ikke i den ærede Ordførers Magt. Den ærede Ordfører siger, at man skal søge sin Styrke i Begrænsning. Det kan til Dels være rigtigt, men Begrænsningen skal dog ikke strække sig for vidt. For mig staar i alt Fald ikke den ærede Ordfører i denne Henseende som et godt Eksempel. Jeg skal, da jeg ikke finder Anledning til at optage en personlig Diskussion i Anledning af dette Spørgsmaal, dertil er Spørgsmaalet mig for vigtigt, ikke fortsætte disse korte personlige Bemærkninger til den ærede Ordfører, men et godt Raad vil jeg dog til sidst give ham, og det er dette: Læs, hvad det ærede Medlem fra Grenaa (Mr. Pedersen) sagde, da denne Sag var til første Behandling i Folketinget. Saa haaber jeg, at det ærede Medlem vil vende sin Bredde, ikke mod Mindretallet i denne Sag, men at han vil vende sin Bredde mod Ordføreren, det ærede Medlem fra Grenaa.

L. Christiansen: Jeg skal ikke lægge megen Besslag paa det høje Tings Tid, men det maa maaske være mig tilladt med ganske saa Ord at begrunde, hvorfor jeg har kunnet gaa med til at lægge en saa stor Byrde paa Statskassen som den, der bliver Resultatet af dette Lovforslag. Det maa indrømmes, at det er et ikke saa ganske ube-

tydeligt Beløb. Det forekommer mig nu, at Spørgsmaalet er dette: Er det en Samfundsopgave af saa vidtrækkende Betydning, at dette kan forsvares. Jeg skal nu først minde om, at denne Sag er paa ingen Maade en Partisag, hverken en Venstreflag eller Højreflag. Det er en Sag, som er vokset op ude i det danske Landbrug i Kraft af de sidste Mars Udvikling, den har været baaret frem af de fremmeligste af Landbrugets Talsmænd, dels i Landbosforeninger og dels paa disse Landbosforeningers Sammenlutninger, og den har fundet Vej her ind til Rigsdagen. En Følge af, at den ogsaa blev bragt her ind, var den Landboskommission, som har været nedsat, og hvis betydelige Arbejde vi kende. Den er taget op af den høje Regering, af Landbrugsministeren, atter taget op af Folketinget og taget under alvorlig Behandling baade ved den 1ste Behandling, og jeg tør ogsaa sige i det Udvalg, der har været nedsat. Alene dette mener jeg, maa sige os paa Forhaand, at det er en Sag af meget stor Betydning. Det, den tager Sigte paa, er at hæve den danske Landarbejders, jeg kan gerne sige: aandelige og økonomiske Livsvillaar, thi derom ere vi vel alle enige, at ere de økonomiske Livsvillaar daarlige, har det Indflydelse ogsaa paa den aandelige Udvikling. Hvorledes ere saa den danske Landarbejders Raar? Ja, jeg hører ikke til dem, der sige, at de ere daarligere end de have været, snarere kan det vel siges, at de ere en lille Smule bedre, thi Vænnen er højere, og mange af Livsforholdene ere billigere, men saa kommer dette, som allerede er udtalt, jeg tror, det var af det ærede Medlem for Maribo (Johannsen), at Forholdene have udviklet sig saaledes, at der stilles større Krav til Livet alle Samfundsklasser. Derfor maa vi ikke rette den Bredsel mod de danske Landarbejdere, selv om det kan siges i enkelte Maader, at de ikke anvende den Indtægt, de have, paa rette Maade. Sagen er den, at de danske Landarbejderses Billaar for Øjeblikket ere alt andet end lyse. Dette Dag ind og Dag ind at maatte arbejde for andre uden at komme videre, end de nu en Gang ere, er en lidet misundelsesværdig Stilling. Kan der derfor gøres noget fra Samfundets Side, ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side, for at saa dette Forhold forbedret, mener jeg, det kan forsvares, at der anvendes noget derpaa. Saa bliver det andet Spørgsmaal: Vil det have nogen Betydning for at ophejse Landarbejdernes Raar, om et Forslag som dette blev vedtaget? Det vil jeg for det første sige, at dersom det kan naa at blive til Lov, hvad